

Sygn. akt IV CSK 761/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych w Warszawie
przeciwko Miastu Łomża i P. Spółce Akcyjnej w W.

o stwierdzenie nieważności umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Miasta Łomża

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 166/14,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od pozwanego Miasta Łomża na rzecz powoda
kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwane Miasto Łomża wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 czerwca 2014 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nieważności umowy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego art. 7 ust. 1 i 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 907 ze zm.) oraz prawa procesowego art. 233 § 1, art. 278 § 1, art. 328 § 2, art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. Strona uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „czy art. 7 ust. 1 i 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 907 z późn. zm.), z których wynika, że przygotowując i przeprowadzając zamówienie należy zapewnić zachowanie uczciwej konkurencji oraz przedmiotu zamówienia nie można opisać w sposób, który mógłby utrudniać uczciwą konkurencję, powinien odnosić się do realnego naruszenia uczciwej konkurencji tym samym do rzeczywistego, realnego naruszenia interesów przedsiębiorców”.

W odpowiedzi na skargę powód Prezes Urzędu Zamówień Publicznych w Warszawie wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania albo o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwane Miasto nieskutecznie powołało się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jej wykazanie wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, występującego w sprawie problemu prawnego o charakterze

abstrakcyjnym, powołania przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, a także zaprezentowania jurystycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Strona skarżąca takiej wymaganej argumentacji prawnej nie przedstawiła, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw skargi i skupiając się na polemice ze stanowiskiem Sądu odwoławczego w kwestii, która została wskazana w skardze jako istotne zagadnienie prawne. Przy takim ujęciu wniosku skarżący nie zmierzał do wyjaśnienia istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, lecz do potwierdzenia trafności sformułowanych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Należy dodać, że w kontekście podstawy zaskarżonego orzeczenia oraz art. 29 ust. 2 powołanej ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r., którego interpretacja - we wskazanym przez stronę zakresie - nie budzi istotnych wątpliwości, nie można przekonująco twierdzić, że istnieje potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.